

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μακάρι, φίλε μου. 'Ο Θεός να μάς βοηθήσει. Δέν υπάρχει όμως κίνδυνος να μάς έπιτεθώ τ'ό τ'όρας αυτό;

— 'Όχι. Οι νεκροζώντανοι κοιμούνται την ήμερα, βυθισμένοι σε βαθύτατο λήθαργο, δ- νίκωνοι να βλάψουν.

Στό μεταξύ αυτό φτάσαμε στό μέρος πουχάμα πάρει τ'ό κόρρο. 'Ο καρροτοσής κοιμόταν. Τού χιπλήσαμε, άνοιξε, βγήκε έξω και τού παραδώσαμε τ'ό κόρρο του. Μάς έπέστρεψε τ'ό ποσόν που τ'ό- χασε άφηςσε και φύγαμε.

— Τζιμ, ελπε τώρα ό καθηγητής στόν κακοθόγο, μπροζεις να πηγαίνεις. 'Έκαμες πιστά τ'ό καθήκον σου, φίλε μου. 'Έκάρτησες τ'ό λόγο σου και μάς υπηρέτησες εθουσιεύτητα. Πάρσ σ'ήτην προκαταβολή και φρόνιμο να βρισκόσαι άδριο στις έντεκα στό κα- πηλειό που σ'ανανηθήκαμε κ' άπόψε.

Συγγράφως τ'ό βυβαλό τ'ό χέρι ένα μάτσο χαρτονομισμάτων.

— 'Ο Τζιμ τ'ό πήρε, τάχως στόν κόρρο του, μάς χαϊρέθηκε βγά- ζοντας τ'ό κασκέτο του και χάρηκε μέσα στό σκοτάδι και στόν ό- μήλιχο...

Ξαναβήκαμε σ' άμάξι. 'Ο Ούίλλιαμ έδωσε στόν άμαξά τ'ήν διύθυνσι τ'ό σπιτιού τ'ής Ντόλλυ. Άνυκομοδόσε να δ'ή τ'ήν νέα που τόσο ελχε συμπάθησε. Μά όταν φτά- σασε κάτω άπό τ'ό σπίτι, καταλάβασε τ'ώς έπάνω κομόντουσαν.

— Άς μή τ'ους άνησυχήσουμε, ελπε ό καθηγητής.

Κι άπόσως κατέβηκε άπ' τ' άμάξι, πλυσίσε σ' ένα άπ' τ' φανάρια του, έ- βγαλε μάς κάρτα του κ' έγραψε σ' αυτή μερικ'ές λέξεις. 'Έγραψε ύστερα τ'ήν κάρ- τα κάτω άπ' τ'ήν πόρτα τ'ό σπιτιού τ'ής Ντόλλυ, ξαναβήκαμε σ' άμάξι και φύγαμε.

— Έσαι, μου ελπε, ή μίς θά ήυχασί τ'ό πρ'ωί, σάν δ'ή τ'ήν κάρτα μου. Και τ'ώ- ρα έμπρός γιά τ'ό ξενοδοχείο που έγκα- τεστάθη ή κ. Στήβενς...

Μά κ' εκεί όλα ήσαν σκοτανά κ' έ- ρρημα. Ρίξαμε τότε μάς κάρτα μου στό γραματοκιβώτιο τ'ό ξενοδοχείου και γυρίσαμε σπίτι. Πληρώσαμε εκεί τόν άμα- ξά και άνεβήκαμε έπάνο.

— Και τώρα ελπε ό καθηγητής, άς άνα- παυθώμε.

Ελχε δίκιο. Είμαστε τόσο κουρασμέ- νοι! Πλαγιάσαμε άμέσως και κοιμηθή- καμε μονοκόμματα ως τ'ό πρ'ωί...

Ξύπνησα πρ'ωίως κατά τις όχιά. Συμπλήρωσα τ'ό ήμερολόγιό μου και όταν σηκώθηκε κ' ό Ούίλλιαμ πήραμε τ'ό πρ'ωιμά μας και φύγαμε γιά τ'ή βι- βλιοθήκη.

'Ο καθηγητής ήταν γνωστός εκεί. Τους έξηγήσες τι ήθελε και τούφεραν ένα όγκο- δότατο βιβλίο. 'Ηταν ακριβώς τ'ό βι- βλίο που ζητοόσε...

'Όταν ό Ούίλλιαμ τ'ό ξεφύλλισε κ' ό- ταν βόηκε, ό,τι ζητοόσε άρχισε να διαβά- ζη με προσοχή...

Γιά να μή τόν ένοχλώ βγήκα έξω να καπνίσω ένα σιγάρο...

Σέ λίγο ήρθε και με βόηκε. 'Ηταν κατευχαριστήμένος.

— Δοκίμ; τόν ρώτησα.

— Τό βιβλίο αυτό με διεφώσες άπολύτως, μου άπάντησε. Δέν έχω πικά καρμιά άμφιβολία, κανένα δισταγμό. 'Εντός τ'ής ήμερας ό Στήβενς θά έξοντωθή όριστικώς!...

— Τό εύχομαι μ' όλη μου τ'ήν καρδιά. Και τώρα που θά πάμε; — Θέλει και ρώτημα; Στ'ήν Ντόλλυ. Σ'ύ πέρασε άπ' τ'ήν κ. Στήβενς. Καθιστάσε τ'ήν κ' έλάτε άπό τ'ό σπίτι τ'ής μίς. Πρέπει να γυριστούν ή δυό γυναίκες. Τ'ς έννοεί ό ίδιος κίνδυνος.

Προσάρησαμε λίγο άκόμη και χωρίσαμε. Τράβηξα ίσια στό ξε- νοδοχείο όπου ελχε εγκατασταθεί ή Λίλιαν. Τ'ήν βόηκα να με πε- ριμένη μ' άγωνία. 'Όταν με ελδε, έτρεξε κ' έβασε στην άγκαλιά μου.

— Τζώρτζ, άγαπημένο μου, άν ήξερες πόσο άνησυχούσα!.. Εί- σαι καλά;

— Είμαι κάτι περισσότερο άπό καλά, άγάπη μου, είμαι εδχα- ριστήμένος!

'Αλήθεια Τζώρτζ!... Ά, πόσο με συγκινεί!.. Πέ; μου γρή- γορα τί συνέβη, πές μου...

— Δέν μπορώ να σού πώ άκόμη τίποτε, άγάπη μου. Πάντως τ'ά πράγματα πηγαίνουν θαυμάσια. 'Όσο έντός τ'ής ήμερας να λυτρω-

θοδμε άπό τ'ό τέρας εκείνο...

— Τζώρτζ, μου λές άλήθεια; Τί εύτυχία, Θεέ μου!...

— 'Ετοιμάσου, σε παρακαλώ, φιλάτη μου. Θά βγούμε έξω.

— Γιά να πάμε που, Τζώρτζ;

— Τ'ής διηγ'ήθηκα τ'ήν ιστορία τ'ής Ντόλλυ. 'Η Λίλιαν συγκινήθηκε βαθεία.

— Ναι, ναι, να πάμε, μου ελπε. 'Επιθυμώ πολύ να τ'ήν γνωρίσω. Άισθάνομαι πός θά τ'ήν άγαπήσω πολύ τ'ήν μικρούλα αυτή...

— Πηραμε ένα άμαξά και τραβήξαμε γιά τ'ό σπίτι τ'ής Ντόλλυ.

'Όταν φτάσαμε εκεί μάς έδέχθησαν έγκάρδια. 'Η Ντόλλυ ήταν κα- ταχαρούμενη που έανάδε τόν Ούίλλιαμ. Ελχε συνέλθει πικά έντε- λως, έλαμπε άπό όμορφιά και νεύτητα...

'Αφήσαμε τ'ς γυναίκες να μιλούνε και τραβηχθήκαμε με τόν καθηγητή λίγο παρ'άμερα.

— Πλησιάζει μεσημέρι, τού είπα.

— Τόσο τ'ό καλύτερο, φίλε μου. Θά γευματίσουμε κ' έπειτα θά τραβήξουμε γιά τ'ό καταφύγιο τ'ό Στήβενς. 'Ο Τζιμ θά μάς περι- μένη άν άργήσουμε λίγο. Συνόδευσες τ'ήν κ. Στήβενς στό μέγαρό τ'ης και περιμένε με σπίτι μου. Θά πάμε μαζί, θά βγούμε γ' άγο- ράσουμε τ'ά σόνερα που μάς χρειάζονται και θά φύγομε άμέσως.

Πλησιάζαμε πάλι στις γυναίκες. 'Η Λίλιαν κ' ή Ντόλλυ ελχαν γίνεοι στό μεταξύ αυτό δυό καλές φίλες.

— Άπόψε θά πάμε σπίτι σας κ. Στή- βενς, ελπε ό καθηγητής. Γιατί άπόψε όλοι θά είμαστε έντυχομένοι...

— Άντίο Ντόλλυ, είπα στόν ήμς φεύ- γοντας. Και μή φοβάσαι πικά... 'Όλα τε- λειώσαν...

Στό δρόμο ή Λίλιαν μου μιλούσε με έξαιρετική συμπάθεια για τ'ήν νέα τ'ής φίλη. 'Ηταν τόσο καλή, τόσο θελκτική!...

— Νομίζεις, Τζώρτζ, μου ελπε τέλος, πός ό καθηγητής τ'ήν άγαπά;

— Τ'ήν λατρεύει.

— Και ή μίς;

— Τόν αγαπάει επίσης.

— Αυτό ελνε εύχάριστο. 'Υπάρχει βέ- βαια ή διαφορά τ'ής ήλικίας, μα τί ση- μάνει;... Τό π'άν ελνε ή άγάπη και ή άμοιβαία έπίτησος.

'Αφ'ησα τ'ή Λίλιαν στό μέγαρό τ'ης και γύρισα σπίτι. 'Ο Ούίλλιαμ δέν ελχε γυρίσει άκόμη. Κάθησα κ' έγραφα τ'ά παραπάνω γεγονότα στό ήμερολόγιό μου. Σταματώ στό σημείο αυτό. Τί θά γίνη μετό μεσημέρι; Θά τελειώσουν όλα όπως έλπίζουμε; Ποίος μπορεί όμας να τ'ό ξέρη αυτό;... 'Ο Ούίλλιαμ ήρθε... Άνεβαίνει τ'ς σκάλες... Κλείνω τ'ό ήμερολόγιό μου γιά να τ'ό συνεχίσω τ'ό βράδυ... άν θά είμαι ζωντανός!..

(Άπό τ'ό ήμερολόγιό τ'ό ιατρού Τζώρτζ Πέτερσον)

'Εξω πέφτει άργά τ'ό βράδυ... Τό πένθιμο πέπλο τ'ής όμίχλης απλώ- νεται πάνω άπό τ'ς στέγες τ'ών σπιτιών... Νομίζω πός είμαι άρρωστος... Νοιώθω άνατριχίλες σ' όλο μου τ'ό σόμα.

'Εχω τ'ήν έντύπωση πός ξύπνησα άπό κάπιο κακό όνειρο, άπό κάπιο φρικώδη έφιάλητη...

(Άκολουθεί)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

'Η σχέσης του με τ'ό Θεό!

Κάποτε, ό Βολταίρος έλαγε χαρηνιζόμενος: — Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί με θεωρούν άθεο. Με τ'ό Θεό τάχω πολύ καλά... Με τ'ό γυλό του μόνο έχω μερικ'ές δια- φορές!...

'Απάντησις πληρωμένη

Κάποιος κατηγοροόσε μιά μέρα τόν Βολταίρο ό,τι άλλόλωνε τ'ά ιστορικά γεγονότα γιά να τ'ά κάμη να ύμφανιστούν με τ'ς ιδέες του. — Δέν τ'ά άλλόλωνε τ'ά ξεψύχωνα! άπάντησε τότε ό φιλό- σοφος.